Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

Sfântul Nectarie al Pentapolei

Învățături

Traducere din limba greacă
Preot Victor Manolache

EDITURA EGUMENIȚA
2019

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

Tradus după originalul:

ΗΦΩΝΗ ΤΩΝ ΠΑΤΕΠΩΝ ΤΟΜΟΣ Α', Β', C'

© Editura Egumenița pentru prezenta ediție

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
NECTARIE DIN EGHINA, sfânt
Învățături / Sfântul Nectarie al Pentapolei ; trad. din lb. greacă: pr. Victor Manolache. - Galați : Egumenița, 2019
ISBN 978-606-550-361-8

I. Manolache, Victor (trad.)

2

Prolog

Spre unii ca aceștia Îmi îndrept privirea Mea: spre cei smeriți, cu duhul umilit, și care tremură la cuvântul Meu.

Isaia 66, 2

Sfântul Nectarie al Pentapolei, făcătorul de minuni, este darul făcut de Dumnezeu lumii în aceste zile „sărăcăcioase" din punct de vedere duhovnicesc ale secolului al XX-lea. În persoana lui descoperim un mare părinte al Bisericii, a cărui viață în sfințenie se îmbină cu harul vindecării și cu învățătura ortodoxă.

S-a născut în Silivria Traciei de Răsărit, în anul 1846. Urmărind cursul

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

vieții lui istorice, îl întâlnim la Constantinopol, copil de 14 ani, lucrând și studiind; la Mănăstirea cea Nouă din Hios este tuns monah (1876) și hirotonit diacon (1877); la Atena își întregește studiile teologice (1885) și în Egipt slujește pentru o perioadă de cinci ani la Patriarhia Alexandriei. Acolo este hirotonit preot (1886) și episcop-mitropolit de Pentapole (1889).

Din pricina invidiei pe care o provoacă lucrarea lui multidimensională, este pârât și îndepărtat de patriarh. Se întoarce în Grecia în anul 1890, și slujește ca simplu preot misionar, până în anul 1894, când preia conducerea seminarului Rizarios. În anul 1908, din motive de sănătate, își dă demisia și se retrage în Eghina, la o mănăstire de călugărițe cu hramul Sfintei Treimi, pe care el însuși o înființase în anul 1904.

Rămâne acolo ca duhovnic al mănăstirii până la sfârșitul vieții sale (1920).

O cale sfântă, de 84 de ani, încărcată de roadele Duhului Sfânt este întreaga lui viață! Postește, priveghează, se roagă. Își identifică voința sa cu voia divină și devine omul lui Dumnezeu, „cel ce pătimește și învață cele dumnezeiești". Liturghisește ca un înger, se roagă fără să pășească pe pământ. Se arată un iubitor fierbinte al Sfintei Treimi și un înălțător de imne fierbinți către Născătoarea de Dumnezeu, un teolog inspirat de Dumnezeu și un scriitor neobosit. Propovăduiește, mărturisește, îndeamnă, se jertfește pentru aproapele. Milosteniile lui sunt nemărginite și minunile lui neistovite. Prezența lui liniștește, alină, inspiră pe toți. Este cu adevărat mare, și de aceea și profund smerit. Este arhiereul Celui Preaînalt,

Libris.ro
Respect pentru oameni și cărți

dar se face şi îngrijitor, grădinar, cizmar şi zidar, până la bătrâneţile lui. Este ponegrit adânc şi rabdă în tăcere, se roagă, iartă, mulţumeşte pentru toate. Un credincios următor al blândului şi smeritului Iisus pe care Biserica noastră l-a declarat oficial sfânt în anul 1961. Reflectarea vieţuirii lui în sfinţenie o constituie textele lui scrise. Prezentăm o mică antologie a epistolelor sale, îmbunătăţită în forma literară de astăzi. Este o colecţie de învăţături scurte şi cuprinzătoare ale sfântului, care se referă la viaţa duhovnicească şi la lupta creştinului.

Învăţături

Drumul fericirii

Nimic nu este mai mare decât inima curată, pentru că o asemenea inimă devine tronul lui Dumnezeu. Şi ce este mai slăvit decât tronul lui Dumnezeu? Cu siguranţă, nimic! Dumnezeu spune despre cei care au inima curată: *Voi locui în ei şi voi umbla, şi voi fi Dumnezeul lor, şi ei vor fi poporul Meu* (II Corinteni 6, 16). Deci, care sunt cei mai fericiţi dintre oameni? Şi de care bun sunt lipsiţi? Nu se găsesc toate bunurile şi harismele Duhului Sfânt în sufletele lor fericite? Ce trebuie mai mult? Nimic, într-adevăr nimic! Pentru că au în inima lor darul cel mai mare: pe Dumnezeu